

Research for Development and Validation of Research Moral Disengagement¹

Duchduen Bhanthumnavin²

Received: June 24, 2017

Accepted: July 17, 2017

Abstract

Moral disengagement is a new construct in academic circle which is currently popular in abroad. Foreign researchers have been constructing moral disengagement in many aspects. However, measurement of moral disengagement relating to research is now found. Thus, there is a need for development and validation of research moral disengagement scale (RMD). This article consisted of 4 studies with the total of 1,487 data of Thai researchers along the construction process which yielded the 3 components of RMD that were 1) moral justification 2) euphemistic labeling and 3) displacement or diffusion of responsibility, with the total of 12 items and could explain 61.38% of the RMD variance. The measurement model was fit with the empirical data. RMD was highly and negatively related to research moral identity. In addition, the incremental validity of RMD was also shown.

Keywords: research moral disengagement, measurement construction, measurement validation, scholars

¹ Research project was supported by National Institute of Development Administration, Annual Government Statement of Expenditure Year 2013 and 2014.

² Associate Professor at The Graduate School of Social and Environmental Development, National Institute of Development Administration, Bangkok, Thailand. E-mail: db719nida@yahoo.com

การวิจัยเพื่อพัฒนาและประเมินแบบวัดจริยธรรมหลุดในงานวิจัย¹

ดุจเดือน พันธมนาวิน²

บทคัดย่อ

จริยธรรมหลุดเป็นตัวแปรใหม่ในวงการจริยธรรมซึ่งกำลังเป็นที่นิยมในต่างประเทศ นักวิชาการต่างประเทศได้สร้างแบบวัดจริยธรรมหลุดในประเด็นต่าง ๆ แต่ยังไม่ปรากฏส่วนที่เกี่ยวข้องกับการทำวิจัย จึงมีความจำเป็นในการพัฒนาและประเมินแบบวัดจริยธรรมหลุดในงานวิจัย ในบทความนี้ประกอบด้วย 4 งานวิจัย จากข้อมูลของนักวิจัยไทย จำนวน 1,487 คน ในขั้นตอนต่าง ๆ ของการสร้างแบบวัด ซึ่งทำให้ได้แบบวัดจริยธรรมหลุดในงานวิจัย ที่ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ทำไม่ดี แล้วมีข้ออ้างข้อแก้ตัว 2) พุดให้ดูดี และ 3) ปัดหรือกระจายความรับผิดชอบรวมจำนวน 12 ข้อ ซึ่งสามารถอธิบายความแปรปรวนได้ 61.38% ซึ่งโมเดลการวัดมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ แบบวัดนี้มีความสัมพันธ์สูงในทางลบกับเอกลักษณ์ด้านจริยธรรมการวิจัย และยังแสดงถึงความตรงในเชิงการเพิ่มอำนาจการทำนายอีกด้วย

คำสำคัญ: จริยธรรมหลุดในงานวิจัย การสร้างเครื่องมือวัด การประเมินความเที่ยงตรงของเครื่องมือวัด นักวิชาการ

¹ รายงานการวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนงบประมาณแผ่นดินในปี 2556 และปี 2557 จากสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

² รองศาสตราจารย์ คณะพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ E-mail: db719nida@yahoo.com

บทนำ

ในยุคปัจจุบันซึ่งเป็นยุคของการสร้างนวัตกรรมหรือการเพิ่มคุณค่า (Value Added) บนพื้นฐานขององค์ความรู้ทางวิชาการ หรือที่เรียกว่า ยุคของ “การวิจัย นำ การพัฒนา” ดังนั้น การสร้างองค์ความรู้ด้วยกระบวนการทำวิจัยจึงเป็นสิ่งที่รัฐให้ความสำคัญและเร่งการส่งเสริม มหาวิทยาลัยต่าง ๆ ให้ความสำคัญและมีการวางเป้าหมายว่าจะเป็นมหาวิทยาลัยทางการวิจัย (Research University) การทำวิจัยจึงกลายเป็นเรื่องจำเป็นเร่งด่วนที่ทุกฝ่ายให้ความสำคัญ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้ความสำคัญในเชิงของภาระงานและผลงานทางวิชาการที่ดูจากการตีพิมพ์เผยแพร่งานวิจัยของนักวิชาการ

นักวิชาการในหน่วยงานต่าง ๆ โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยและโรงเรียนถูกเร่งรัดให้ผลิตผลงานวิจัย ทั้ง ๆ ที่ภาระงานอื่นโดยเฉพาะภาระงานสอน ภาระงานบริการวิชาการ ภาระงานธุรการ และภาระครอบครัวต่าง ๆ นั้นมีมากมาย ทำให้นักวิชาการหลายคนที่ไม่ถนัดทำงานวิจัย เกิดความท้อแท้หมดหวัง นักวิชาการท่านอื่นที่พอทำวิจัยได้แต่ก็อาจถูกมอบหมายให้ทำหลายเรื่องพร้อม ๆ กันจนจะรับมือไม่ไหว หรือถูกระเบียบในการทำวิจัยมีมากมายหลายขั้นตอน และการเร่งรัดเอาผลงานที่ดีเลิศในเวลาอันสั้น สร้างความอึดอัดใจแก่นักวิชาการเหล่านี้แต่นักวิชาการเหล่านี้ก็ต้องตื่นรนทำวิจัยไปตามภาระงานที่ถูกมอบหมาย ทำให้การทำวิจัยนั้นมีความย่ำแย่ลดมาตรฐาน หรืออาจทำผิดหลักการเพื่อให้เกิดความรวดเร็ว โดยนักวิชาการเหล่านั้นมักหาเหตุผลที่ดีที่เป็นวิชาการหรือเป็นประเพณีการปฏิบัติที่ผิด ๆ มาอ้าง

ปรากฏการณ์ของการสรรหาเหตุผล แนวคิดหรือหลักการมาอ้างเพื่อให้การกระทำที่ผิดพลาดหรือย่อหย่อนของตนนั้นดูดี น่าเห็นใจ ลดทอนความผิดลง หรือปิดความรับผิดชอบ เป็นปรากฏการณ์ที่ Bandura, Barbaranelli, Caprara และ Pastorelli (1996) ได้เรียกว่า “จรรยาธรรมหลุด” (Moral Disengagement) ซึ่งกำลังเป็นที่นิยมศึกษาในหลายสาขา เช่น จิตวิทยาการศึกษา (Millia, Lazuras, Barkoukis, Brand, Baumgarten, Tsorbatzoudis, Zeli, & Lucidi, 2016) การกลั่นแกล้งบนโลกออนไลน์ (Cyberbullying) (Wang, Yang, Wang, Wang, & Lei, 2017) การขบขี้ (Swann, Lennon, & Cleary, 2017) เป็นต้น แต่ในบริบทของการทำวิจัยยังไม่มีการศึกษาหรือสร้างแบบวัดในประเด็นนี้เลย

งานวิจัยนี้จึงเป็นการวิจัยเพื่อพัฒนาแบบวัดจรรยาธรรมหลุดในงานวิจัย ซึ่งยังไม่ปรากฏแบบวัดนี้ในวงวิชาการ โดยประกอบด้วยการวิจัย 4 เรื่อง มีการใช้กลุ่มตัวอย่าง 4 กลุ่มรวม 1,487 คน โดยเริ่มจากการวิจัยที่ 1 เป็นการวิจัยเพื่อหาคุณภาพแบบวัด งานวิจัยที่ 2 เป็นการวิเคราะห์ห้วงค์ประกอบเชิงสำรวจ งานวิจัยที่ 3 เป็นการวิเคราะห์ห้วงค์ประกอบเชิงยืนยัน และงานวิจัยที่ 4 เป็นการหาความตรงของแบบวัด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญ ดังนี้

1. เพื่อหาคุณภาพรายข้อของแบบวัดจรรยาธรรมหลุดในงานวิจัยในนักวิชาการไทย
2. เพื่อวิเคราะห์ห้วงค์ประกอบเชิงสำรวจที่จะแสดงการจับกลุ่มข้อรายข้อ เพื่อเป็นโมเดลการวัดของแบบวัดจรรยาธรรมหลุดในงานวิจัยในนักวิชาการไทย

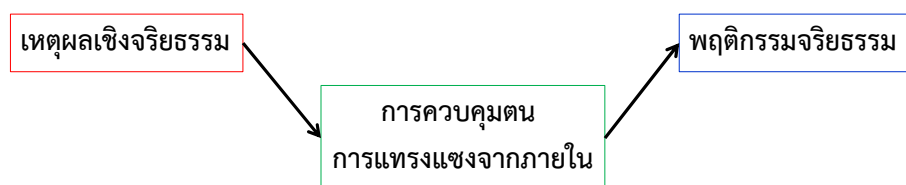
3. เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโมเดลการวัดของแบบวัดจริยธรรมหลุดในงานวิจัยที่ได้จากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ

4. เพื่อทดสอบความตรงของแบบวัดจริยธรรมหลุดในงานวิจัย เมื่อนำไปหาความสัมพันธ์กับแบบวัดตัวแปรอื่น ๆ หรือการแสวงหาปริมาณการทำนายที่เพิ่มขึ้น

จริยธรรมหลุด: ความหมายและองค์ประกอบ

การหาแนวทางการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมเป็นประเด็นสำคัญในปัจจุบัน (รุ่งนภา ตั้งจิตเรเจริญกุล วิชชุดา กิจธรรม วุริพร อนุศาสนนันท์ พิกุล เอกวารากร และจันทร์เพ็ญ ตั้งจิตเรเจริญกุล, 2560) แต่ในปัจจุบันความรู้สึกนึกคิดกับพฤติกรรมทางจริยธรรมของบุคคลมีการเปลี่ยนแปลงไปจากในอดีต ปรากฏการณ์ที่มักเกิดขึ้นบ่อยครั้งคือ การที่บุคคลมักเห็นผิดเป็นชอบ หรือมีความคิดที่เห็นดีเห็นงามกับสิ่งที่ไม่ถูกต้องตามหลักการประเพณี วัฒนธรรมที่ดีงามจากอดีต สังคมของความเป็นประชาธิปไตยที่ใช้เสียงส่วนใหญ่ที่อาจมีการรับรู้และระบบการคิดที่ไม่รอบคอบ ลึกซึ้ง ทำให้เกิดการกระทำที่ผิด แต่กลายเป็นที่ยอมรับในสังคม

ปรากฏการณ์ของการ “เห็นกงจักร เป็นดอกบัว” เช่นนี้ Bandura (2002) ได้เสนอแนวคิดที่เรียกว่า “จริยธรรมหลุด” (Moral Disengagement) โดยได้เสนอว่า ผลงานวิจัยในช่วง 10-20 ปีที่ผ่านมา มีการพบว่า เหตุผลเชิงจริยธรรม (Moral Reasoning Ability) ไม่ได้เป็นตัวทำนายที่สำคัญของพฤติกรรมจริยธรรม หรือมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมจริยธรรมค่อนข้างน้อย ซึ่งผลการวิจัยนี้ปรากฏสอดคล้องกับดุงเดือน พันธุมนาวิณ (2550) ที่ได้สังเคราะห์ผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคุณธรรมจริยธรรมให้แก่ศูนย์คุณธรรม โดยพบผลในทำนองเดียวกันว่า เหตุผลเชิงจริยธรรมเมื่อเปรียบเทียบกับลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแล้ว พบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ที่มีขนาดใหญ่กว่า หรือเป็นตัวทำนายที่สำคัญลำดับต้น ๆ กว่า ในการทำนายพฤติกรรมจริยธรรมต่าง ๆ ซึ่ง Bandura, Barbaranelli, Caprara, และ Pastorelli (1996) ได้อธิบายกลไกของจริยธรรมหลุด ดังภาพ 1

ภาพ 1 กลไกของจริยธรรมหลุด (Bandura, Barbaranelli, Caprara, & Pastorelli , 1996)

กล่าวคือ เหตุผลเชิงจริยธรรมมิได้มีอิทธิพลทางตรงที่เข้มแข็งไปยังพฤติกรรมจริยธรรม แต่กลับมีอิทธิพลทางอ้อมผ่านการควบคุมตน โดยบุคคลที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และสามารถควบคุมตนได้ มักเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมจริยธรรมที่ถูกต้องตามธรรมนองคลองธรรม อย่างไรก็ตามปรากฏการณ์ของ “มือถือสาก ปากถือศีล” มิให้เห็นกันมากในสังคมปัจจุบัน อาจเป็นเพราะบุคคลเหล่านี้ เป็นผู้มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง แต่กลไก

การควบคุมตนเองนั้น “หลุด” (Disengage) ทำให้ถึงแม้จะมีภาพลักษณ์ของผู้ที่มีคุณธรรมจริยธรรม แต่พฤติกรรมกลับกลายเป็นตรงข้ามได้

Bandura (2002) ได้เสนอว่า จริยธรรมหลุด นั้น อาจปรากฏได้ใน 8 กลไก ได้แก่ 1) การให้เหตุผลทางจริยธรรม (Moral Justification) เป็นการให้เหตุผลที่น่ายอมรับได้หรือมีความสมเหตุสมผลของกระทำหรือไม่กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น “การเข้าไปแทรกแซงกิจการของประเทศอื่น โดยให้เหตุผลว่า เพื่อพิทักษ์สันติสุขของโลก” เป็นต้น 2) การใช้คำพูดให้ดูดี (Euphemistic Labeling) เป็นการทำให้เห็นว่า การกระทำนั้นเป็นสิ่งที่ดีหรือลดความรับผิดชอบส่วนบุคคลลง เช่น “ทหารทำการ ‘กวาดล้าง’” มากกว่าจะใช้คำว่า “ทหารทำการ ‘ฆ่า’” เพราะ คำว่า “กวาดล้าง” เป็นคำที่นุ่มนวลกว่า และบางครั้งอาจมีความหมายเป็นทางบวกมากกว่าคำว่า “ฆ่า” เป็นต้น 3) การเปรียบเทียบทางสังคม (Advantage Comparison) เป็นการนำสิ่งใดสิ่งหนึ่งไปเปรียบเทียบกับอีกสิ่งหนึ่ง เพื่อให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดีกว่าหรือน่ายอมรับได้มากกว่า เช่น การทำลายล้างในประเทศเวียดนาม โดยกองทัพสหรัฐอเมริกาทำให้ภาพพจน์นี้เจือจางลง โดยการชูภาพลักษณ์ของการที่กองทัพได้ช่วยเหลือประชาชนจากการถูกเป็นทาสของคอมมิวนิสต์ เป็นต้น 4) การปิดความรับผิดชอบ (Displacement of Responsibility) บุคคลมักรับผิดชอบชั่วดีเมื่อตนจะต้องกระทำการสิ่งใดที่อาจก่อให้เกิดผลร้ายแก่ผู้อื่น แต่ในกรณีนี้ ผู้ที่ทำร้ายคนอื่นได้อย่างสบายใจ อาจเป็นเพราะบุคคลเหล่านี้เห็นว่า มีอำนาจเบื้องบนคอยคุ้มครองปกป้องตนเองอยู่ เช่น พวกนายทหารนาซีที่ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิว เห็นว่าตนเอง “ทำตามคำสั่ง” ทั้ง ๆ ที่ตนเองไม่ควรทำเช่นนั้น แต่ก็ทำไปเพราะคิดว่า พวกตนเพียงแต่ทำตามคำสั่ง “เบื้องบน” เท่านั้น จึงไม่น่าที่จะผิดมาก เป็นต้น 5) การกระจายความรับผิดชอบ (Diffusion of Responsibility) เมื่อบุคคลเห็นว่า มีผู้ร่วมรับผิดชอบกันมาก บุคคลมักจะยอมกระทำผิดได้ง่าย เช่นในช่วงของการก่อนการจลาจล มักมีผู้คนทำลายและขโมยของต่าง ๆ จากร้านค้าแถวที่ประท้วง เมื่อเห็นคนอื่นทำได้ ตนเองก็ทำตามเช่นกัน เพราะตำรวจจะจับก็จับทุกคน ซึ่งตำรวจคงทำเช่นนั้นไม่ได้ เป็นต้น 6) การบิดเบือนผลการกระทำ (Distorting Consequences) บุคคลมักชอบทำร้ายผู้อื่นโดยง่ายเมื่อผลของการกระทำของเขานั้นถูกลดทอน บิดเบือน หรือไม่ถูกเชื่อถือ 7) การตำหนิชัดโทษ (Attribution of Blame) การให้เหตุผลว่า ตนผู้ทำผิด ไม่ได้อยากจะทำ แต่เหยื่อหรือผู้เสียหายนั้นหาเรื่องเอง และ 8) การลดคุณค่าความเป็นมนุษย์ (Dehumanization) เช่นในอดีต ชาวมิวชาวไลบี หรือทำร้ายชาวอินเดียนแดง หรือเห็นว่าชาวเกาะหรือบุคคลที่มีความแตกต่างจากตัว เพราะพวกเขาเหล่านั้นเป็น “ผู้ไร้อารยธรรม” หรือ “ไม่สูงส่งเท่าเทียมกับตน” เป็นต้น

แบบวัดจริยธรรมหลุดในวงวิชาการนานาชาติ

นักวิชาการได้ทำการสร้างแบบวัดจริยธรรมหลุดในบริบทต่าง ๆ Caprara, Fida, Vecchione, Tramontano และ Barbaranelli (2009) ได้สร้างแบบวัดจริยธรรมหลุดทั่วไป ตาม 8 กลไกของแนวคิดของ Bandura และคณะ (1996) ได้แก่ 1) การให้เหตุผลทางจริยธรรม (Moral justification) 2) การใช้คำพูดให้ดูดี (Euphemistic Labelling) 3) การเปรียบเทียบทางสังคม (Advantage Comparison) 4) การปิดความรับผิดชอบ (Displacement of Responsibility) 5) การกระจายความรับผิดชอบ (Diffusion of

Responsibility) 6) การลดทอนผลของการกระทำ (Distorting Consequences) 7) การตำหนิชัดโทษ (Attribution of Blame) และ 8) การลดคุณค่าความเป็นมนุษย์ (Dehumanization) รวมทั้งสิ้น 32 ข้อ แต่ละข้อ มีมาตร 5 หน่วยประกอบจาก “เห็นด้วยอย่างยิ่ง” จนถึง “ไม่เห็นด้วยเลย” เมื่อทำการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,208 คน พบว่าต้องค์ประกอบหลักที่สามารถอธิบายตัวแปรนี้ได้ 27%

นอกจากนี้ยังมีการสร้างแบบวัดจริยธรรมหลุดที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยด้านสันติภาพและความขัดแย้ง (Jackson & Sparr, 2007) โดยสร้างข้อคำถามจำนวน 27 ข้อ ตาม 8 กลไก แต่ละข้อประกอบด้วยมาตร 5 หน่วย โดยมีผู้ตอบแบบสอบถามนี้เพียง 69 คน คณะนักวิจัยวิเคราะห์ความยากของรายข้อ (Item Difficulty) และ Item-Total Correlation เมื่อลดรูปเหลือเพียงกลไกละ 1 ข้อ รวม 8 ข้อ แบบวัดนี้สามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรนี้ได้ 47.3% คณะผู้วิจัยหยุดการวิเคราะห์ข้อมูลในการสร้างแบบวัดนี้ โดยไม่วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

อย่างไรก็ตาม ในบริบทของการทำงานวิจัย ยังไม่มีผู้ทำการสร้างแบบวัดจริยธรรมหลุดขึ้น ในงานวิจัยนี้จึงได้ทำการพัฒนาแบบวัดจริยธรรมหลุดในงานวิจัย โดยทำการเลือกเฉพาะกลไกที่สำคัญเพียง 3-4 กลไก ที่มีความเกี่ยวข้องกับการทำวิจัย ได้แก่ 1) การให้เหตุผลทางจริยธรรม (Moral Justification) 2) การใช้คำพูดให้ดูดี (Euphemistic Labeling) 3) การเปรียบเทียบทางสังคม (Advantage Comparison) 4) การปิดความรับผิดชอบ (Displacement of Responsibility) และ 5) การกระจายความรับผิดชอบ (Diffusion of Responsibility)

ความตรง Convergent, Divergent และ Incremental

ในงานวิจัยที่ทำการสร้างแบบวัด มักจะต้องทำการหาความตรงของแบบวัดที่สร้างขึ้นใหม่ ความตรงที่นิยมทำคือ ความตรงเชิงเหมือน (Convergent Validity) และหรือ ความตรงเชิงต่าง (Divergent Validity) อย่างไรก็ตาม Schweizer (2012) ซึ่งเป็นบรรณาธิการวารสาร European Journal of Psychological Assessment ได้ออกมาเรียกร้องว่า การวิเคราะห์แต่ความตรงเชิงเหมือน (Convergent Validity) อย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ ต้องทำคู่กับความตรงเชิงต่าง Divergent Validity ด้วยแบบวัดที่สร้างขึ้นใหม่ที่มีความตรงเชิงเหมือน (Convergent Validity) สูง คือ แบบวัดที่มีปริมาณความสัมพันธ์สูงกับแบบวัดที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน และการมีความสัมพันธ์ในปริมาณที่น้อยระหว่างแบบวัดที่สร้างใหม่กับแบบวัดที่มีลักษณะต่างกัน ในทางทฤษฎีมักแสดงถึง Discriminant Validity เช่น งานวิจัยของ Evans, Blossom, Canter, Poppert-cords, Kanine, Garcia และ Roberts (2016) ที่แสดงความตรงเชิงเหมือน (Convergent Validity) จากการพบค่าความสัมพันธ์ระหว่าง Emotional Reactivity กับ Emotional Coping ($r = -.65, p < .01$) และแสดงความตรงเชิงต่าง (Divergent validity) จากการพบค่าความสัมพันธ์ที่น้อยระหว่าง Lifetime Substance กับ Suicidal Ideation ($r = .19, p < .05$) เป็นต้น

งานวิจัยของ Farnes, Tramontano, Fida และ Paciello (2011) ที่ศึกษานักศึกษาชาวอิตาลีจำนวน 419 คน พบว่า Moral Disengagement Against Professor กับ Moral Disengagement Against Student

มีปริมาณความสัมพันธ์กันสูง ($r = .73, p < .01$) ส่วนความสัมพันธ์กับประสิทธิผลแห่งตนในการเรียน (Self-efficacy in Self-regulated Learning) ปรากฏว่า มีความสัมพันธ์กันน้อย ($-.26$ และ $-.23$ ตามลำดับ, $p < .01$)

สำหรับความตรงเชิงเพิ่มอำนาจการทำนาย (Incremental Validity) นั้นในปัจจุบันนักวิชาการในต่างประเทศนิยมทำการวิเคราะห์ ซึ่งเป็นการแสดงว่า ตัวแปรที่ต้องการศึกษานั้นมีอำนาจการทำนายหรืออธิบายที่เพิ่มเติมจากการทำนายโดยใช้ตัวแปรสำคัญอื่น ๆ ในการทำนายปรากฏการณ์ที่สำคัญหนึ่ง ๆ (Haynes & Lench, 2003; Smith, Fischer, & Fister, 2003) มักนิยมวิเคราะห์ด้วยการทำการวิเคราะห์ถดถอยแบบพหุคูณชนิด Hierarchical (เช่น Burns & Moore, 2016; Mackay, Allen, & Landis, 2017; Powell, Nettelbeck, & Burns, 2017)

ดังนั้นจึงคาดได้ว่า จริยธรรมหลุดในงานวิจัย ซึ่งเป็นตัวแปรทางจิตลักษณะ มีความสัมพันธ์สูงกับตัวแปรที่อยู่ในกลุ่มใกล้เคียงกัน หรือเป็นจิตลักษณะด้วยกัน และมีความสัมพันธ์ในปริมาณที่น้อยกว่าตัวแปรที่อยู่ต่างกลุ่มกัน

การวิจัยที่ 1 การวิเคราะห์คุณภาพรายข้อ

วิธีการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในขั้นตอนนี้คือนักวิชาการจำนวน 188 คน แบ่งเป็นชาย จำนวน 48 คน (ร้อยละ 25.90) และหญิง จำนวน 137 คน (ร้อยละ 74.10) มีอายุเฉลี่ย 40.14 ปี (SD เท่ากับ 9.32) โดยส่วนใหญ่แล้วจบการศึกษาในระดับปริญญาโท

เครื่องมือวัด

แบบวัดจริยธรรมหลุดในงานวิจัย สร้างขึ้นมาโดยผู้วิจัย บนพื้นฐานของหลักการจริยธรรมหลุดของ Bandura (2002) แบบวัดตั้งต้นประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ทำไม่ดี แล้วมีข้ออ้างข้อแก้ตัว 2) การเปรียบเทียบกับคนอื่นทำหรือในอดีต 3) พุดให้ดูดี และ 4) ปัดหรือกระจาย ความรับผิดชอบ ประโยคในแบบวัดนี้ได้รับการประเมินจากคณะผู้ทรงคุณทางด้านจิตพฤติกรรมศาสตร์ที่เชี่ยวชาญทางด้านการวิจัยเชิงปริมาณ แล้วทำการคัดเลือกมาใช้ จำนวน 29 ข้อ แต่ละข้อมีมาตรา 6 หน่วยประกอบ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” (ดูรายละเอียดใน ตุจเดือน พันธุมนาวิณ, 2557)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในขั้นตอนนี้เป็นการหาคุณภาพรายข้อ จึงใช้สถิติ 2 ประเภท ได้แก่ 1) ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item-discrimination) หรือค่า t-ratio โดยใช้เกณฑ์ว่า ข้อใดที่ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จะผ่านการคัดเลือก และ 2) ค่า item-total correlation หรือ ค่า r โดยใช้เกณฑ์ว่า ข้อที่ค่า r ที่ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป (Nunnally & Bernstein, 1994) จะถูกคัดเลือก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อนำแบบวัดจำนวน 29 ข้อไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างข้างต้น แล้วนำมาคำนวณค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (ค่า t) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อนั้นกับคะแนนรวมที่ไม่มีข้อนั้น (ค่า r) ปรากฏผลว่า แบบวัดนี้มีข้อที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสองเกณฑ์ จำนวน 26 ข้อ ซึ่งมีรายละเอียดดังตาราง 1

ตาราง 1 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (ค่า t) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อนั้นกับคะแนนรวมที่ไม่มีข้อนั้น (ค่า r) ของแบบวัดจริยธรรมหลุดในงานวิจัยในนักวิชาการ

ข้อที่	ประโยค	t	r	ผ่าน
md1	ผู้ที่คัดลอกงานวิจัยของคนอื่น ย่อมไม่มีข้อแก้ตัวใด ๆ ให้การกระทำที่ผิดกลายเป็นถูก (-)	4.61	0.26	✓
md2	ฉันพยายามทำงานวิจัยอย่างเคร่งครัดกว่าที่ฉันเคยทำมาก่อน แม้จะมีผมคิดว่ามากเกินไป (-)	3.78	0.26	✓
md3	การทำงานวิจัยที่เป็นการสำรวจง่าย ๆ คนอื่นอ่านแล้วรู้เรื่อง จึงมีประโยชน์มากกว่างานวิจัยที่สลับซับซ้อน (+)	5.57	0.27	✓
md4	สมัยนี้ใคร ๆ ก็ต้องการผลเร็ว ๆ การทำวิจัยที่ได้ผลช้าเพราะต้องระมัดระวังมาก ควรเลิกทำได้ (+)	8.68	0.52	✓
md5	การให้เงินน้อย ให้เวลาสั้น ๆ ของแหล่งทุนสนับสนุน ทำให้นักวิจัยไม่ต้องเน้นมาตรฐานในงานของตนมากนัก (+)	5.35	0.27	✓
md6	ในปัจจุบัน การรายงานผลวิจัยที่ไม่ตรงกับความเป็นจริง มักเกิดบ่อย เพราะนักวิจัยต้องเอาใจหน่วยงานที่ให้ทุน (+)	5.66	0.28	✓
md7	ใคร ๆ เขาก็ทำกัน ถ้าฉันลดมาตรฐานการทำวิจัยลง ก็เป็นเรื่องธรรมดา (+)	11.02	0.63	✓
md8	การเขียนผลวิจัยให้ถูกใจเจ้าของทุน จะทำให้นักวิจัยประสบความสำเร็จ (+)	10.39	0.51	✓
md9	กรรมกรที่ประเมินรายงานการวิจัย ถ้ายังคงยึดมาตรฐานสูง ต่อไปคงจะว่างงานแน่ (-)	-8.58	-0.62	✗
md10	เพื่อความอยู่รอดปลอดภัย นักวิจัยไม่ควรจะวิจารณ์ผลงานของคนอื่น (+)	8.49	0.50	✓
md11	“เข้าเมืองตาหลิ่ว ก็ต้องหลิ่วตาตาม” เป็นเรื่องที่ต้องทำในวงการวิจัย (+)	8.29	0.46	✓
md12	ถ้ายึดหลักว่า “ไม่จำเป็นต้องมีมาตรฐานสูงมาก” ทำให้งานวิจัยไม่ใช่งานที่หนักอีกต่อไปสำหรับฉัน (+)	7.87	0.47	✓
md13	“ฉันไม่ติงงานของเธอ เธอก็ไม่ติงงานของฉัน” เป็นการรักษาความสัมพันธ์ในหมู่นักวิจัย (+)	8.85	0.53	✓
md14	คนไทยยังไม่คุ้นเคยกับการถูกวิพากษ์วิจารณ์งานวิจัย จึงควรกล่าวชมเชยกันเพียงอย่างเดียวก็พอ (+)	3.93	0.24	✓
md15	“การดีเพื่อก่อ” และ “การประเมินเพื่อพัฒนา” เป็นการยกที่จะเกิดผลได้จริง (+)	6.10	0.40	✓
md16	แม้เรากำลังทำหน้าที่เพื่อรักษามาตรฐานการวิจัย แต่ก็อาจเป็นการสร้างศัตรูในวงการวิจัยเสียมากกว่า (+)	5.19	0.31	✓
md17	ในหมู่นักวิจัย มีแต่การชิงดีชิงเด่น ฉันจึงไม่ควรจริงจังกับใครมากนัก (-)	7.63	0.47	✓
md18	ทำงานวิจัยให้มีมาตรฐานสูงไปทำไม ในเมื่อผู้พิจารณางานวิจัยน้อยคนที่เห็นคุณค่าในการทำงานของฉัน (+)	10.13	0.54	✓
md19	การยึดมั่นในการรักษามาตรฐานการวิจัย จะมีผลดีมากกว่าผลเสีย (-)	4.01	0.31	✓
md20	ฉันทำวิจัยโดยไม่สนใจให้มีมาตรฐานสูง เพราะหน่วยงานของฉันเน้นจำนวนผลงานมากกว่า (-)	-5.91	-0.42	✗
md21	การอ้างว่า “ใคร ๆ เขาก็ทำกัน” เพื่อลดมาตรฐานในบางขั้นตอนของงานวิจัย แสดงความอ่อนแอของผู้อ้าง (-)	7.85	0.45	✓
md22	การยอมรับว่าตนยังรู้น้อยหรือตยงขาดความสามารถในบางด้านของการทำวิจัย เป็นจุดเริ่มต้นของนักวิจัยที่จะรุ่งโรจน์ (+)	5.74	0.39	✓

ข้อที่	ประโยค	t	r	ผ่าน
md23	ใครที่กลัวว่า การเคร่งครัดรักษามาตรฐานวิจัย จะเป็นการสร้างศัตรู ย่อมไม่ควรอยู่ในวงการวิจัย (-)	3.17	0.15	✗
md24	ผู้ที่อ้างว่าถูกบีบบังคับ จึงต้องลดมาตรฐานการทำงานวิจัย แสดงว่าอาชีพวิจัยไม่เหมาะกับเขา (-)	6.74	0.41	✓
md25	ผู้ที่อ้างว่า งานวิจัยได้ผลช้า รอไม่ไหวต้องการแก้ปัญหาเดี๋ยวนี้ทันที มักเป็นผู้ที่แก้ปัญหาไม่สำเร็จ (-)	3.55	0.28	✓
md26	โลกมนุษย์ในปัจจุบัน เจริญได้ด้วยผลการค้นคว้าวิจัยที่ทำอย่างทุ่มเท และรักษาสัจจะความจริง (-)	6.67	0.46	✓
md27	ประเทศที่พัฒนาก้าวหน้า หรือมีชัยชนะในสงครามในอดีต มักเป็นประเทศที่ลงทุนในการค้นคว้าวิจัยมาก (-)	5.70	0.37	✓
md28	“ไม่มีอะไรที่จะได้มาโดยไม่ต้องลงทุนลงแรง” เป็นความจริงซึ่งนักวิจัยที่แท้จริงตระหนักดี (-)	8.22	0.50	✓
md29	การฝึกทำงานวิจัย ที่อย่างเคร่งครัดมีมาตรฐานสูง สามารถพัฒนาจิตใจของบุคคลได้ (-)	5.93	0.38	✓

การวิจัยที่ 2 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจของแบบวัดจริยธรรมหลุดในงานวิจัย

วิธีการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้ คือนักวิชาการกลุ่มใหม่ จำนวน 400 คน แบ่งเป็นชาย จำนวน 138 คน (ร้อยละ 34.50) และหญิง จำนวน 262 คน (ร้อยละ 65.50) อายุเฉลี่ย 44.51 ปี (SD เท่ากับ 12.88) และส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาโท

เครื่องมือวัด

แบบวัดจริยธรรมหลุดในงานวิจัย สร้างขึ้นมาโดยผู้วิจัย บนพื้นฐานของหลักการจริยธรรมหลุดของ Bandura (2002) แบบวัดตั้งต้นประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ทำไม่ดี แล้วมีข้ออ้างข้อแก้ตัว 2) การเปรียบเทียบกับคนอื่นทำหรือในอดีต 3) พุดให้ดูดี และ 4) ปัดหรือกระจาย ความรับผิดชอบ จำนวน 26 ข้อ แต่ละข้อมีมาตรา 6 หน่วยประกอบ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” (ดูรายละเอียดใน ดุจเดือน พันธุมนาวิน, 2557)

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ในขั้นตอนนี้ทำการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis: EFA) โดยมีเกณฑ์ 3 ข้อ (Hair, Black, Babin, & Anderson, 2010: 105-117) ดังนี้ 1) ค่า Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sample Adequacy ควรมีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป โดยในงานวิจัยนี้กำหนดค่าตั้งแต่ 0.60 ขึ้นไป และ Chi-square ต้องมีนัยสำคัญทางสถิติด้วย เมื่อทำการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลต้องผ่านเกณฑ์ 3 ประการดังนี้ 1) ค่า Eigenvalue ขององค์ประกอบที่ผ่านเกณฑ์ต้องมีค่าตั้งแต่ 1.00 ขึ้นไป 2) ค่า Factor loading ควรมีค่าตั้งแต่ 0.35 เมื่อขนาดกลุ่มตัวอย่างมากกว่าหรือเท่ากับ 250 คน และ 3) ทุกองค์ประกอบรวมกันแล้วควรอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรนี้ได้อย่างน้อย 60%

สมมติฐาน

เมื่อทำการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ โมเดลการวัดของจริยธรรมหลุดในการวิจัย ประกอบด้วยอย่างน้อย 2 องค์ประกอบ องค์ประกอบละอย่างน้อย 3 ข้อ รวมอย่างน้อย 10 ข้อ แต่ไม่เกิน 20 ข้อ และต้องสามารถอธิบายความแปรปรวนของโมเดลการวัดนี้ได้อย่างน้อย 60%

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อนำข้อของแบบวัดจริยธรรมหลุดในงานวิจัยของนักวิชาการที่ผ่านเกณฑ์การวิเคราะห์คุณภาพรายข้อจำนวน 26 ข้อ ไปทำการวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงสำรวจ (EFA) ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS โดยใช้วิธีการวิเคราะห์แบบ Principal Component Analysis (PCA) และทำการหมุนแกนแบบมุมฉาก (Varimax Orthogonal Rotation) เมื่อทำการวิเคราะห์หองค์ประกอบ มีปรับการจัดรวมกลุ่มของตัวแปรขึ้นเป็นองคประกอบจนสกัดเหลือองคประกอบที่จับกลุ่มรวมกันเด่นชัด และสามารถสรุปเป็นองคประกอบของลุ่มตัวแปร (รายข้อ) ที่มีความหมาย โดยโมเดลสุดท้าย ปรากฏว่า แบบวัดจริยธรรมหลุดในงานวิจัย ประกอบด้วย 5 องคประกอบที่มีค่า Eigenvalue มากกว่า 1 ขึ้นไป รวมทั้งสิ้น 12 ข้อ ซึ่งสามารถอธิบายความแปรปรวนของจริยธรรมหลุดในงานวิจัยได้ 61.38% และมีแผนผังใหม่ของแบบวัด ดังตาราง 2

ตาราง 2 แผนผังใหม่ของแบบวัดจริยธรรมหลุดในงานวิจัย

มิติ	ข้อบวก (จริยธรรมหลุดมาก)	ข้อลบ	รวม
1. ทำไม่ดี แล้วหาข้อแก้ตัว	1,2,3,4,5,6		6
2. ปัดความรับผิดชอบ	7,8,9		3
3. อ้างหลักการให้ดูดี		10,11,12	3
รวม	9	3	12

ผลการทดสอบค่า KMO and Bartlett's test มีค่าเท่ากับ 0.814 ซึ่งมีค่ามากกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ 0.60 สำหรับ Chi-square มีค่าเท่ากับ 1645.813 ค่า df เท่ากับ 66 และมีนัยสำคัญที่ 0.000 แสดงว่า ข้อมูลมีความสัมพันธ์กันมากพอที่จะทำการวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นต่อไปได้ สำหรับค่า Cumulative Percentage และค่า Factor Loading แสดงในตาราง 3 โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับองคประกอบดังนี้

ตาราง 3 ค่า Factor loading และค่า Cumulative percentage จากการวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงสำรวจ (EFA) ของแบบวัดจริยธรรมหลุดในงานวิจัย ในนักวิชาการ

ข้อที่	รหัส	ประโยค	Component		
			1	2	3
1	md10	เพื่อความอยู่รอดปลอดภัย นักวิจัยไม่ควรจะวิจารณ์ผลงานของคนอื่น (+)	0.773		
2	md7	ใคร ๆ เขาก็ทำกัน ถ้าฉันลดมาตรฐานการทำวิจัยลง ก็เป็นเรื่องธรรมดา (+)	0.679		
3	md4	สมัยนี้ใคร ๆ ก็ต้องการผลเร็ว ๆ การทำวิจัยที่ได้ผลช้าเพราะต้องระมัดระวังมาก ควรเลิกทำได้ (+)	0.674		
4	md13	“ฉันไม่ติงงานของเธอ เธอก็ไม่ติงงานของฉัน” เป็นการรักษาความสามัคคีในหมู่นักวิจัย (+)	0.628		
5	md11	“เข้าเมืองตาหลัว ก็ต้องหลัวตาตาม” เป็นเรื่องที่ต้องทำในวงการวิจัย (+)	0.62		
6	md14	คนไทยยังไม่คุ้นเคยกับการถูกวิพากษ์วิจารณ์งานวิจัย จึงควรกล่าวชมเชยกันเพียงอย่างเดียวก็พอ (+)	0.551		
7	md16	แม้เรากำลังทำหน้าที่เพื่อรักษามาตรฐานการวิจัย แต่ก็อาจเป็นการสร้างศัตรูในวงการวิจัยเสียมากกว่า (+)		0.842	
8	md17	ในหมู่นักวิจัย มีแต่การชิงดีชิงเด่น ฉันจึงไม่ควรจริงจังกับใครมากนัก (-)		0.833	

ข้อที่	รหัส	ประโยค	Component		
			1	2	3
9	md18	ทำงานวิจัยให้มีมาตรฐานสูงไปทำไม ในเมื่อผู้พิจารณางานวิจัยน้อยคนที่จะเห็นคุณค่าในการทำงาน ของฉัน (+)		0.805	
10	md26	โลกมนุษย์ในปัจจุบัน เจริญได้ด้วยผลการค้นคว้าวิจัยที่ท้ออย่างทุ่มเท และรักษาสิ่งจะความจริง (-)			0.852
11	md27	ประเทศที่พัฒนาก้าวหน้า หรือมีชัยชนะในสงครามในอดีต มักเป็นประเทศที่ลงทุน ในการค้นคว้าวิจัยมาก (-)			0.835
12	md28	“ไม่มีอะไรที่จะได้มาโดยไม่ต้องลงทุนลงแรง” เป็นความจริงซึ่งนักวิจัยที่แท้จริงตระหนักดี (-)			0.773
		Eigenvalue	4.06	2.11	1.19
		% of Variance	33.80	17.61	9.97
		Cumulative %	33.80	51.41	61.38

องค์ประกอบที่ 1 เป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวกับ “ทำไม่ดี แต่หาข้อแก้ตัว” เช่น การลดมาตรฐานวิจัยเป็นเรื่องธรรมดา ควรเลิกทำวิจัยอย่างระมัดระวังเพราะต้องการผลเร็ว ๆ ไม่ดีงานของคนอื่นเป็นการรักษาความสามัคคี เป็นต้น มีค่า Eigenvalue เท่ากับ 4.06 ประกอบด้วย 6 ข้อ ได้แก่ ข้อ md10, md7, md4, md13, md11 และ md14 ซึ่งข้อความเหล่านี้มาจากองค์ประกอบที่ 1, 2 และ 4 เดิม และทุกข้อเป็นข้อความทางบวก โดยสามารถอธิบายจริยธรรมหลุดในงานวิจัยได้ 33.80%

องค์ประกอบที่ 2 เป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวกับ “ปิดความรับผิดชอบ” เช่น การทำวิจัยเป็นการชิงดีชิงเด่น จึงไม่ควรจริงจังกับใคร จะทำวิจัยให้มีมาตรฐานสูงไปทำไม ในเมื่อผู้พิจารณางานของเราไม่เห็นคุณค่าของงานนั้น เป็นต้น ค่า Eigenvalue เท่ากับ 2.11 ประกอบด้วย 3 ข้อ ได้แก่ ข้อ md16, md17, และ md18 ซึ่งข้อความเหล่านี้มาจากองค์ประกอบที่ 1 และ 4 เดิม และทุกข้อเป็นข้อความทางบวก โดยสามารถอธิบายจริยธรรมหลุดในงานวิจัยได้เพิ่มเติมอีก 17.61% รวมเป็น 51.41%

องค์ประกอบที่ 3 เป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวกับ “อ้างหลักการให้ดูดี” เช่น โลกเจริญด้วยผลการวิจัยที่มีการทุ่มเท ไม่มีงานวิจัยใดที่ได้มาโดยไม่ต้องลงทุน เป็นต้น ค่า Eigenvalue เท่ากับ 1.19 ประกอบด้วย 3 ข้อ ได้แก่ ข้อ md26, md27, และ md28 ซึ่งข้อความเหล่านี้มาจากองค์ประกอบที่ 3 และทุกข้อเป็นข้อความทางลบทั้งหมด โดยสามารถอธิบายจริยธรรมหลุดในงานวิจัยได้เพิ่มเติมอีก 9.97% รวมเป็น 61.38% ซึ่งผลในส่วนนี้สนับสนุนสมมติฐาน

การวิจัยที่ 3 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่สองของแบบวัดจริยธรรมหลุดในงานวิจัย วิธีการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้ เป็นกลุ่มนักวิชาการกลุ่มใหม่ จำนวน 300 คน แบ่งเป็นชาย จำนวน 87 คน (ร้อยละ 29.00) และหญิง จำนวน 207 คน (ร้อยละ 69.00) อายุเฉลี่ย 41.88 ปี (SD เท่ากับ 12.07) และส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาโท

เครื่องมือวัด

แบบวัดจริยธรรมหลุดในงานวิจัย สร้างขึ้นมาโดยผู้วิจัย บนพื้นฐานของหลักการจริยธรรมหลุดของ Bandura (2002) ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ทำไม่ดี แล้วมีข้ออ้างข้อแก้ตัว จำนวน 6 ข้อ 2) พุดให้ดูดี จำนวน 3 ข้อ และ 3) ปัดหรือกระจายความรับผิดชอบจำนวน 3 ข้อ รวมทั้งสิ้น 12 ข้อ แต่ละข้อมีมาตรา 6 หน่วยประกอบ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” (ดูรายละเอียดใน ดุจเดือน พันธมนาวิน, 2557)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในขั้นนี้ได้ทำการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis: CFA) มีหลักเกณฑ์ในการตัดสินดังนี้ (Hair, Black, Babin, & Anderson, 2010: 673-661) 1) ค่า Chi-square จะต้องไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 2) CFI และ TLI ควรมีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ 0.92 3) ค่า SRMR ควรมีค่าน้อยกว่า 0.08 และ 4) ค่า RMSEA ควรมีค่าน้อยกว่า 0.07

สมมติฐาน

โมเดลการวัดที่ได้จากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ มีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อทำการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อทำการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่สอง (Second-order Confirmatory Factor Analysis) ของแบบวัดจริยธรรมหลุดในงานวิจัย ซึ่งใช้รายข้อตามที่ได้จากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (EFA) จำนวน 12 ข้อ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป Mplus ทำการวิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างชุดใหม่ จำนวน 300 คน มีค่าดัชนีความกลมกลืนของโมเดลดังตาราง 4

ตาราง 4 ดัชนีความกลมกลืนของโมเดลของแบบวัดจริยธรรมหลุดในงานวิจัย

ค่าสถิติ	เกณฑ์พิจารณา	ค่าสถิติในโมเดล		
		Chi-square	p-value	df
Chi-square	ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ	46.665	0.1326	37
RMSEA	น้อยกว่า .06	0.030		
CFI	มากกว่า .95	0.988		
TLI	มากกว่า .95	0.979		
SRMR	น้อยกว่า .06	0.057		

ผลจากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่สอง แสดงว่า แบบวัดจริยธรรมหลุดในงานวิจัย ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ สำหรับค่าน้ำหนักองค์ประกอบในรูปคะแนนมาตรฐาน (Standardized Factor Loading) และค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R Square) ของรายข้อและองค์ประกอบ ได้แสดงไว้ในตาราง 5 และภาพ 1 ผลในส่วนนี้สนับสนุนสมมติฐาน

ตาราง 5 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่สองของแบบวัดจริยธรรมหลุดในการวิจัย

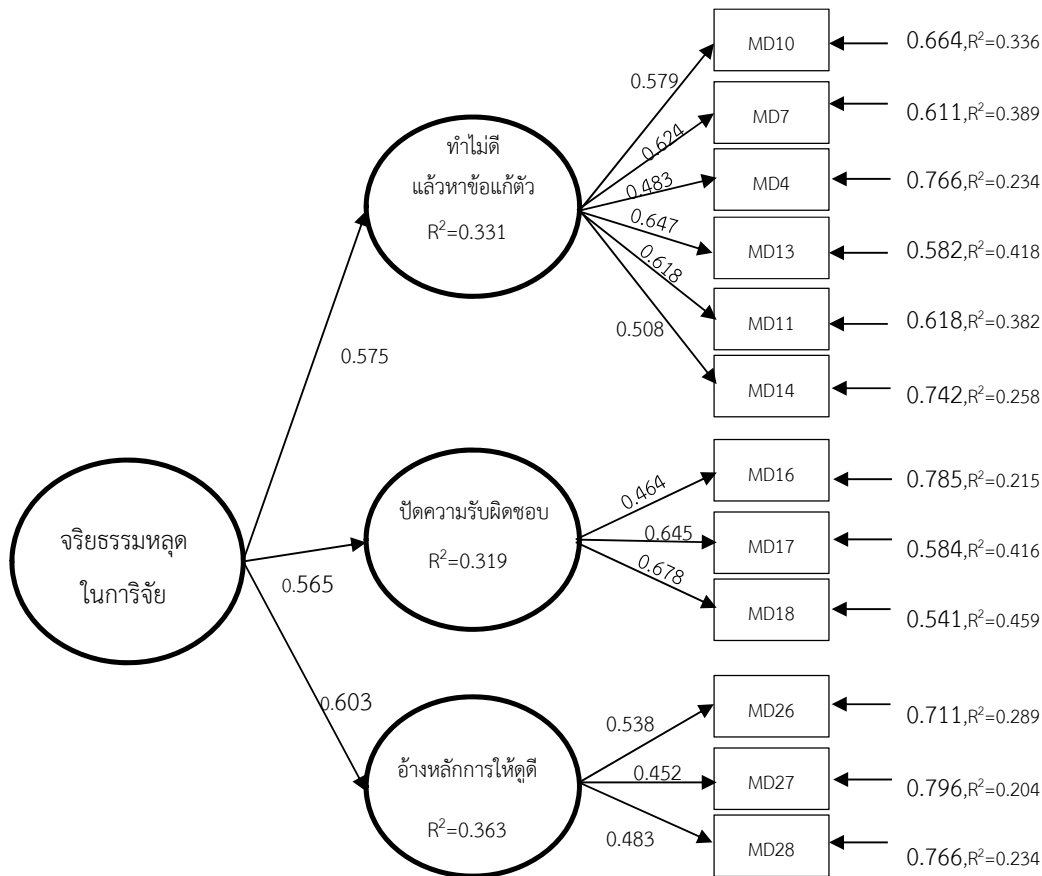
ตัวแปร	น้ำหนักองค์ประกอบ		t	R ²	สปส. คะแนนองค์ประกอบ
	b(SE)	β			
องค์ประกอบที่ 1 ทำไม่ดี แล้วหาข้อแก้ตัว					
MD10	0.767(0.088)	0.579	8.721***	0.336	0.167
MD7	0.837(0.087)	0.624	9.587**	0.389	0.196
MD4	0.621(0.083)	0.483	7.525**	0.234	0.119
MD13	1.000	0.647	<->	0.418	0.155
MD11	0.853(0.094)	0.618	9.117***	0.382	0.197
MD14	0.865(0.103)	0.508	8.422***	0.258	0.071
องค์ประกอบที่ 2 ปิดความรับผิดชอบ					
MD16	0.688(0.113)	0.464	6.101***	0.215	0.144
MD17	0.863(0.091)	0.645	9.509***	0.416	0.274
MD18	1.000	0.678	<->	0.459	0.298
องค์ประกอบที่ 3 อ้างหลักการให้ดูดี					
MD26	1.189(0.191)	0.538	6.234***	0.289	0.139
MD27	1.000	0.452	<->	0.204	0.077
MD28	0.877(0.163)	0.483	5.375***	0.234	0.127
การวิเคราะห์องค์ประกอบอันดับที่สอง					
ตัวแปรรวมของตัวแปรการบริโภคงานวิจัย					
องค์ประกอบที่ 1	1.000	0.575	<->	0.331	
องค์ประกอบที่ 2	0.999(0.319)	0.565	3.126***	0.319	
องค์ประกอบที่ 3	0.570(0.217)	0.603	2.632***	0.363	
Correlation Matrix Eta to Ksi			องค์ประกอบที่ 1	องค์ประกอบที่ 2	องค์ประกอบที่ 3
องค์ประกอบที่ 1			1.000		
องค์ประกอบที่ 2			0.325	1.000	
องค์ประกอบที่ 3			0.346	0.340	1.000
จริยธรรมหลุดในงานวิจัย			0.575	0.565	0.603

หมายเหตุ ** p < .01, *** p < .001 (two tailed) และ <-> ไม่รายงานค่า SE และ t เนื่องจากเป็นพารามิเตอร์บังคับ (Constrained parameter)

จากภาพ 1 ปรากฏว่า องค์ประกอบที่ 1 “อ้างหลักการให้ดูดี” เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุด โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรแฝงภายนอกที่ส่งผลต่อตัวแปรแฝงภายใน (Gamma) เท่ากับ 0.60 ซึ่งองค์ประกอบนี้ประกอบด้วย 3 ข้อ โดยข้อ MD26 (โลกมนุษย์ในปัจจุบัน เจริญได้ด้วยผลการค้นคว้าวิจัยที่ทำอย่างทุ่มเท และรักษาสัจจะความจริง) มีค่า Factor Loading สูงสุด เท่ากับ 0.54 ส่วนข้อที่เหลือมีค่า Factor Loading อยู่ระหว่าง 0.45 ถึง 0.48

องค์ประกอบที่ 2 “ทำไม่ดี แล้วหาข้อแก้ตัว” เป็นองค์ประกอบที่สำคัญรองลงมา โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรแฝงภายนอกที่ส่งผลต่อตัวแปรแฝงภายใน (Gamma) เท่ากับ 0.57 ซึ่งองค์ประกอบนี้ประกอบด้วย 3 ข้อ โดยข้อ MD13 (“ฉันไม่ติงงานของเธอ เธอก็ไม่ติงงานของฉัน” เป็นการรักษาความสามัคคีในหมู่นักวิจัย) มีค่า Factor Loading สูงสุด เท่ากับ 0.65 ส่วนข้อที่เหลือมีค่า Factor Loading อยู่ระหว่าง 0.51 ถึง 0.62

องค์ประกอบที่ 3 “ปิดความรับผิดชอบ” เป็นองค์ประกอบที่สำคัญอันดับที่สาม โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรแฝงภายนอกที่ส่งผลต่อตัวแปรแฝงภายใน (Gamma) เท่ากับ 0.56 ซึ่งองค์ประกอบนี้ประกอบด้วย 3 ข้อ โดยข้อ MD18 (ทำงานวิจัยให้มีมาตรฐานสูงไปทำไม ในเมื่อผู้พิจารณางานวิจัยน้อยคนที่จะเห็นคุณค่าในการทำงานของฉันทัน) มีค่า Factor Loading สูงสุด เท่ากับ 0.678 ส่วนข้อที่เหลือมีค่า Factor Loading อยู่ระหว่าง 0.46 ถึง 0.64

ภาพ 1 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่สอง (Second-order confirmatory factor analysis) ของแบบวัดจริยธรรมหลุดในงานวิจัยในนักวิชาการ ($\chi^2 = 126.84$, p value = 0.0723, df = 105, RMSEA = 0.026, CFI = 0.987, TLI = 0.984, SRMR = 0.054)

จากการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้นสรุปได้ว่า จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ โมเดลการวัดมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่สอง และค่าความเชื่อมั่นแบบอัลฟาของคะแนนแบบวัดจริยธรรมหลุดในงานวิจัย ในนักวิชาการ จำนวน 12 ข้อนี้ ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.76 (ตาราง 6) โดยสรุปแบบวัดจริยธรรมหลุดในงานวิจัย ในนักวิชาการ ได้ดังนี้

ตาราง 6 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่สองของแบบวัดจริยธรรมหลุดในงานวิจัย

สรุปผลจาก CFA เกี่ยวกับแบบวัดจริยธรรมหลุดในงานวิจัย	รายละเอียด
1. จำนวนข้อ	12
2. จำนวนองค์ประกอบ	3
3. จำนวนข้อในแต่ละองค์ประกอบ	3 ข้อ ถึง 6 ข้อ
4. ค่าความเชื่อมั่นจากข้อมูล CFA	0.760
5. พิสัยคะแนนจริงของแบบวัด	12 ถึง 72
6. ค่าคะแนนต่ำสุด – ค่าคะแนนสูงสุด จากข้อมูลชุด CFA	12 ถึง 50
7. ค่าเฉลี่ยของคะแนนรวม จากข้อมูลชุด CFA	30.21
8. ค่ามัธยฐาน ของคะแนนรวม จากข้อมูลชุด CFA	30.00
9. ค่า SD ของคะแนนรวม จากข้อมูลชุด CFA	7.78
10. ค่า Variance ของคะแนนรวม จากข้อมูลชุด CFA	60.45
11. ค่า Skewness	0.26
12. การแปลความหมายของแบบวัด	ผู้ที่มีจริยธรรมหลุดในงานวิจัยมาก

การวิจัยที่ 4 การหาความเที่ยงตรง

วิธีการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในขั้นตอนนี้ เป็นกลุ่มนักวิชาการกลุ่มใหม่ จำนวน 599 คน แบ่งเป็น ชาย จำนวน 172 คน (ร้อยละ 28.80) และหญิง จำนวน 425 คน (ร้อยละ 71.20) มีอายุเฉลี่ย เท่ากับ 40.42 ปี (SD เท่ากับ 9.86) และส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาโท

เครื่องมือวัด

แบบวัดจริยธรรมหลุดในงานวิจัย สร้างขึ้นมาโดยผู้วิจัย บนพื้นฐานของหลักการจริยธรรมหลุดของ Bandura (2002) ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ทำไม่ดี แล้วมีข้ออ้างข้อแก้ตัว จำนวน 6 ข้อ 2) พุดให้ดูดี จำนวน 3 ข้อ และ 3) ปัดหรือกระจายความรับผิดชอบ จำนวน 3 ข้อ รวมทั้งสิ้น 12 ข้อ แต่ละข้อมีมาตรา 6 หน่วยประกอบ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” (ดูรายละเอียดใน ดุจเดือน พันธมนาวิน, 2557; 2558) โดยมีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item Discrimination) อยู่ระหว่าง 3.61 ถึง 12.07 และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนข้อนั้นกับคะแนนรวมที่ไม่มีข้อนั้น (Item-total Correlation) อยู่ระหว่าง 0.11 ถึง 0.37 เมื่อทำการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis) ปรากฏว่าโมเดลการวัดมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ $\chi^2 = 53.34$, $df = 39$, $p\text{-value} = 0.06$, $RMSEA = 0.04$; $CFI = 0.98$, $TLI = 0.96$ และ $SRMR = 0.05$) ค่าความเชื่อมั่นของคะแนนจากแบบวัดมีค่าเท่ากับ 0.82 ผู้ที่ได้คะแนนจากแบบวัดนี้มาก เป็นผู้ที่มีจริยธรรมหลุดในงานวิจัยมาก

แบบวัดการประเมินแก่นแห่งตน ซึ่งเป็นแบบวัดของ Judge, Erez, Bono และ Thoresen (2003) เป็นการวัดจิตลักษณะที่แสดงถึงบุคลิกภาพ 4 ประการ ได้แก่ 1) ความภาคภูมิใจในตนเอง (Self-esteem)

2) ประสิทธิภาพแห่งตนโดยทั่วไป (Generalized Self-efficacy) 3) อาการทางประสาท (Neuroticism) และ 4) ความเชื่ออำนาจในตน (Locus of Control) ซึ่งมีพื้นฐานมาจากทฤษฎีของ Rotter (1966) รวมทั้งสิ้น 12 ข้อ แต่ละข้อมีมาตรา 6 หน่วยประกอบ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” (ดูรายละเอียดใน ดุจเดือน พันธุมนาวิณ, 2558) โดยมีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item Discrimination) อยู่ระหว่าง 5.46 ถึง 12.34 และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนข้อนั้นกับคะแนนรวมที่ไม่มีข้อนั้น (Item-total Correlation) อยู่ระหว่าง 0.34 ถึง 0.58 เมื่อทำการวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis) ปรากฏว่า โมเดลมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ($\chi^2 = 43.57$, $df = 33$, $p\text{-value} = 0.10$, $RMSEA = 0.04$, $CFI = 0.98$, $TLI = 0.97$ และ $SRMR = 0.05$) ค่าความเชื่อมั่นของคะแนนจากแบบวัดมีค่าเท่ากับ 0.82 ผู้ที่ได้คะแนนมากจากแบบวัดนี้ เป็นผู้ที่มีการประเมินแก่ตนเองมาก

แบบวัดเอกลักษณ์ด้านจริยธรรมวิจัย มีพื้นฐานมาจากทฤษฎีของ Aquino & Reed (2002) มีจำนวน 15 ข้อ แต่ละข้อมีมาตรา 6 หน่วยประกอบ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” สร้างโดยดุจเดือน พันธุมนาวิณ (2557) โดยมีการยอมรับเป็นส่วนตน (Internalization) และการแสดงออกในลักษณะดังกล่าว (Symbolization) โดยมีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item Discrimination) อยู่ระหว่าง 4.94 ถึง 15.26 และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนข้อนั้นกับคะแนนรวมที่ไม่มีข้อนั้น (Item-total Correlation) อยู่ระหว่าง 0.26 ถึง 0.70 เมื่อทำการวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis) ปรากฏว่าโมเดลมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ($\chi^2 = 85.14$, $df = 68$, $p\text{-value} = 0.07$, $RMSEA = 0.03$, $CFI = 0.98$, $TLI = 0.97$ และ $SRMR = 0.05$) ค่าความเชื่อมั่นของคะแนนจากแบบวัดมีค่าเท่ากับ 0.86 ผู้ที่ได้คะแนนมากจากแบบวัดนี้ เป็นผู้ที่มีเอกลักษณ์ด้านจริยธรรมการวิจัยมาก

แบบวัดความรู้ในการทำวิจัยเชิงปริมาณ การวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการวิจัยเชิงปริมาณในด้าน ความหมายและรูปแบบการวิจัย ตัวแปร ความหมายการวัด และคุณสมบัติของตัวแปร และสถิติวิเคราะห์ แบบวัดความรู้เกี่ยวกับงานวิจัยมีลักษณะเป็นคำถาม และมีคำตอบให้เลือกตอบข้อละ 4 ตอน มีจำนวน 15 ข้อ สร้างโดย ดุจเดือน พันธุมนาวิณ (2558) โดยมีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (d index) อยู่ระหว่าง 0.36 ถึง 0.88 และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนข้อนั้นกับคะแนนรวมที่ไม่มีข้อนั้น (Item-total Correlation) อยู่ระหว่าง 0.21 ถึง 0.49 เมื่อทำการวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis) ปรากฏว่า โมเดลการวัดมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ($\chi^2 = 100.75$, $df = 90$, $p\text{-value} = 0.20$, $RMSEA = 0.02$; $CFI = 0.97$, $TLI = 0.97$ และ $WRMR = 0.80$) ค่าความเชื่อมั่นของคะแนนจากแบบวัดมีค่าเท่ากับ 0.75 ผู้ที่ได้คะแนนมากจากแบบวัดนี้ เป็นผู้ที่มีความรู้ในการทำวิจัยเชิงปริมาณมาก

แบบวัดการสนับสนุนทางสังคมในการทำวิจัย เป็นการรายงานเกี่ยวกับการได้รับการส่งเสริมสนับสนุนด้าน อารมณ์ ด้านข้อมูลข่าวสาร และการเป็นแบบอย่างที่ดีเพื่อทำวิจัย จากบุคคล 3 ประเภท คือ 1) หัวหน้าชั้นต้น ในหน่วยงาน 2) เพื่อนร่วมงาน และ 3) ผู้ให้คำปรึกษา เป็นแบบวัดของ ดุจเดือน พันธุมนาวิณ (2558) จำนวน 16 ข้อ แต่ละข้อมีมาตรา 6 หน่วยประกอบ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยมีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item Discrimination) อยู่ระหว่าง 5.78 ถึง 11.69 และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนข้อนั้นกับ

คะแนนรวมที่ไม่มีซ้ำซ้อน (Item-total Correlation) อยู่ระหว่าง 0.44 ถึง 0.73 เมื่อทำการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis) ปรากฏว่า โมเดลมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ($\chi^2 = 86.83$, $df = 69$, $p\text{-value} = 0.07$, $RMSEA = 0.03$, $CFI = 0.98$, $TLI = 0.98$ และ $SRMR = 0.03$) ค่าความเชื่อมั่นของคะแนนจากแบบวัดมีค่าเท่ากับ 0.91 ผู้ที่ได้คะแนนมากจากแบบวัดนี้ เป็นผู้ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมในการทำวิจัยมาก

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในส่วนนี้ได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ 2 ประเภท ได้แก่ 1) การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) และ 2) การวิเคราะห์ถดถอยแบบพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) แบบ Hierarchical

สมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ผลการทดสอบ Validation ปรากฏว่า 1) กลุ่มที่เป็น Convergent Validity กับจริยธรรมหลุดในงานวิจัย ได้แก่ เอกลักษณ์ด้านจริยธรรมการวิจัย การประเมินแก่นแห่งตน และความรู้ในการทำงานวิจัย ซึ่งควรมีค่าความสัมพันธ์ตั้งแต่ 0.50 ขึ้น (ทั้งทางบวกและทางลบ) และ 2) กลุ่มที่เป็น Divergent Validity กับจริยธรรมหลุดในงานวิจัย ได้แก่ อายุ และการสนับสนุนทางสังคมในการทำวิจัย โดยควรมีค่าความสัมพันธ์ที่น้อยกว่า 0.30 ลงไป (ทั้งทางบวกและทางลบ) หรือไม่พบความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานที่ 2 จริยธรรมหลุดในงานวิจัยสามารถทำนายการสนับสนุนทางสังคมในการทำวิจัย ได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจากตัวทำนายขั้นที่ 1 คือ อายุ และขั้นที่ 2 คือ การประเมินแก่นแห่งตน และความรู้ในการทำงานวิจัยเชิงปริมาณ และเพิ่มขึ้นอย่างน้อย 5%

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในส่วนนี้ได้ทำการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (ตาราง 7) ปรากฏว่า 1) เอกลักษณ์ด้านจริยธรรมวิจัย มีความสัมพันธ์ที่มีขนาดเท่ากับ 0.672 ($p < .01$) ซึ่งมีทิศทางทางลบ กับจริยธรรมหลุดในงานวิจัย ซึ่งแสดงถึง Convergent Validity แต่ การประเมินแก่นแห่งตน และความรู้กลับไม่พบว่ามีปริมาณความสัมพันธ์ที่สูงกับจริยธรรมหลุด ($r = -.357$ และ $-.268$ ตามลำดับ $p < .01$) และ 2) สำหรับ อายุ นั้นไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับจริยธรรมหลุดในการวิจัย ส่วนการสนับสนุนทางสังคมในการทำวิจัยมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำกับจริยธรรมหลุดในงานวิจัย ($r = -.312$, $p < .01$) ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานที่ 3 เพียงบางส่วน

ตาราง 7 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร (N = 559)

ตัวแปร	Mean	SD	1	2	3	4	5	6
การประเมินแก่นแห่งตน	53.45	7.72	1					
เอกลักษณ์ด้านจริยธรรมวิจัย	70.05	10.12	.346**	1				
ความรู้ในการทำงานเชิงปริมาณ	9.04	3.19	.134**	.270**	1			
อายุ	40.42	9.86	.083*	.083*	0.062	1		

ตัวแปร	Mean	SD	1	2	3	4	5	6
การสนับสนุนทางสังคมในการทำวิจัย	62.26	12.17	.248**	.236**	0.069	-.099*	1	
จริยธรรมหลุดในงานวิจัย	30.42	8.36	-.357**	-.672**	-.268**	-0.061	-.312**	1

ผลการวิเคราะห์ถดถอยแบบพหุคูณ ชนิด Hierarchical ปรากฏว่า จริยธรรมหลุดในงานวิจัยสามารถทำนายการสนับสนุนทางสังคมในการทำวิจัยได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง 8) และเพิ่มขึ้น 5.1% ซึ่งแสดงถึง Incremental Validity ดังนั้นจึงสนับสนุนสมมติฐาน 2 อย่างชัดเจน

ตาราง 8 ผลการทำนายการสนับสนุนทางสังคมในการทำวิจัย โดยใช้จริยธรรมหลุดในการทำวิจัย เป็นตัวทำนายในขั้นสุดท้าย

ขั้นที่	ตัวทำนาย	R ²	ΔR ²	Δ F (sig)	B	Beta
1	อายุ	0.004	-	2.52(ns)	-.007	-.066(ns)
2	การประเมินแก่ตนเอง	0.078	0.074	22.89(.000)	.415	.265
	ความรู้ในการทำวิจัยเชิงปริมาณ				.155	.041 (ns)
3	จริยธรรมหลุดในงานวิจัย	.129	0.051	33.630(.000)	-.360	-.250

หมายเหตุ ตัวทำนายที่สำคัญทุกตัวมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การอภิปรายและข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้เป็นการสร้างและประเมินแบบวัดจริยธรรมหลุดในงานวิจัย ซึ่งเป็นแบบวัดที่มีพื้นฐานมาจากแนวคิดของ Bandura (2002) ที่เกี่ยวกับ “จริยธรรมหลุด” (Moral Disengagement) ซึ่งแบบวัดในประเด็นเกี่ยวกับงานวิจัยยังไม่มีปรากฏในประเทศและนานาชาติ แบบวัดจริยธรรมหลุดในงานวิจัยที่สร้างขึ้นนี้มีความเกี่ยวข้องกับ 3 ประเภท จาก 8 ประเภทของการมีจริยธรรมหลุด ได้แก่ 1) ทำไม่ดี แล้วมีข้ออ้างข้อแก้ตัว 2) พูดยุติและ 3) ปัดหรือกระจายความรับผิดชอบ โดยทำการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ 1 ครั้ง และการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน 2 ครั้ง ทำให้ได้แบบวัดจริยธรรมหลุดในงานวิจัย รวมจำนวน 12 ข้อ ซึ่งมีความเชื่อมั่นของแบบวัด เท่ากับ 0.82

เมื่อทำการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับตัวแปรอื่น ๆ ปรากฏว่า จริยธรรมหลุดในงานวิจัยมีความสัมพันธ์ทางลบสูงกับเอกลักษณ์ด้านจริยธรรมการวิจัย ซึ่งแสดงถึง Convergent Validity จากการที่ Rosenthal (1994) ได้กล่าวว่า การทำวิจัยที่มีมาตรฐานสูงคือการทำวิจัยอย่างมีจริยธรรมสูงด้วย ดังนั้นการมีความรู้ในการทำวิจัยที่มีมาตรฐานสูงมาก จึงควรจะเป็นผู้ที่มีจริยธรรมหลุดในงานวิจัยน้อย แต่อย่างไรก็ตามค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างจริยธรรมหลุดในงานวิจัยกับความรู้ในการทำวิจัยเชิงปริมาณที่น่าจะมีความสัมพันธ์กันสูงในทางลบ กลับปรากฏว่ามีความสัมพันธ์ทางลบก็จริงแต่ในปริมาณที่น้อยมาก ผลในรายละเอียดพบว่า ค่าเฉลี่ยของความรู้ในการทำวิจัยเชิงปริมาณ เท่ากับ 9 คะแนน จากคะแนนเต็ม 15 คะแนน ซึ่งแสดงว่ายังไม่ปรากฏว่าการมีความรู้ในการทำวิจัยเชิงปริมาณที่มีมาตรฐานสูงมีความเกี่ยวข้องมากนักกับการมีคุณธรรมจริยธรรมในการทำวิจัยในนักวิชาการไทย ดังนั้นจึงจะต้องทำการฝึกอบรมความรู้และทักษะทางด้าน

การวิจัยเชิงปริมาณที่มีมาตรฐานสูงให้มากยิ่งขึ้น โดยจะต้องฝึกอบรมควบคู่ไปกับการเสริมสร้างจิตลักษณะและคุณธรรมจริยธรรมทางการวิจัยไปด้วย

แบบวัดจริยธรรมหลุดในงานวิจัยนี้ได้รับการทดสอบแล้วว่า เป็นแบบวัดที่ผ่านมาตรฐานทางการสร้างเครื่องมือวัด มีค่าความเชื่อมั่นค่อนข้างสูง และมีความเที่ยงตรงด้วย ดังนั้นจึงสามารถนำไปใช้ในการตรวจวัดคุณลักษณะนี้หรือใช้ในการทำวิจัยได้ต่อไปในอนาคต

เอกสารอ้างอิง

- ดุจเดือน พันธมนาวิน . (2550) *รายงานการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับคุณธรรม จริยธรรม ในประเทศไทย และต่างประเทศ*. ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรมสำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์กรมหาชน).
- ดุจเดือน พันธมนาวิน. (2557). *การวิจัยและพัฒนาเครื่องมือวัดพหุมิติด้านความพร้อมและศักยภาพของการเป็นนักวิจัยในบุคคลหลายประเภท*. ภายใต้แผนงานวิจัย พหุสาเหตุของความพร้อมและศักยภาพของการเป็นนักวิจัยของนักศึกษา และนักวิชาการไทย. ทุนสนับสนุนการวิจัยงบประมาณแผ่นดิน ปี พศ. . 2556 รายงานการวิจัย คณะพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ดุจเดือน พันธมนาวิน. (2558). *ปัจจัยเชิงเหตุที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมและศักยภาพของการเป็นนักวิจัยของบุคคลหลายประเภท: ระดับนักวิชาการ*. ภายใต้แผนงานวิจัย พหุสาเหตุของความพร้อมและศักยภาพของการเป็นนักวิจัยของนักศึกษา และนักวิชาการไทย. ทุนสนับสนุนการวิจัยงบประมาณแผ่นดิน ปี พ.ศ. 2557 รายงานการวิจัย คณะพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- รุ่งนภา ตั้งจิตเรณูกุล วิชชุดา กิจธรรม วุริพร อนุศาสนนันท์ พิกุล เอกวารากร และ จันทร์เพ็ญ ตั้งจิตเรณูกุล (2560). การศึกษาแนวทางการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมที่พึงประสงค์ของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาไทย. *วารสารพฤติกรรมศาสตร์*, 23(1), 147-168.

Aquino, K., & Reed II, A. (2002). The self-importance of moral identity. *Journal of personality and social psychology*, 83(6), 1423-1440.

Bandura, A. (2002). Selective moral disengagement in the exercise of moral agency. *Journal of Moral Education*, 31(2), 101-119.

Bandura, A., C. Barbaranelli, G. V. Caprara, & C. Pastorelli. (1996). Mechanisms of moral disengagement in the exercise of moral agency. *Journal of Personality and Social Psychology*, 71, 364-374.

Burns, J., & Moore, R. (2016). The incremental validity of beliefs and attitudes for predicting mathematics achievement. *Learning and Individual Differences*, 50, 246-251.

- Caprara, G.V., Fida, R., Vecchione, M., Tramontano, C., Barbaranelli, C. (2009) Assessing Civic Moral Disengagement: Dimensionality and construct validity. *Personality and Individual Differences, 47*(5), 504-509.
- Evans, S.C., Blossom, J.B., Canter, K.S., Poppert-cords K., Kanine, R., Garcia, A., & Roberts, M.C. (2016). Self-report emotion reactivity among early-adolescent girls: Evidence for convergent and discriminant validity in an urban community sample. *Behavior Therapy, 47*, 299-311.
- Farnese, M.L., Tramontano, C., Fida, R., & Paciello, M. (2011). Cheating behaviors in academic context: Does academic moral disengagement matter? *Procedia - Social and Behavioral Sciences 29*, 356 – 365.
- Hair, Jr., J. F., Black, W. C., Babin, B. J., Anderson, R. E., & Tatham, R. L. (2006). *Multivariate Data Analysis* (6th ed.). Upper Saddle River, NJ: Pearson Prentice Hall.
- Haynes, S.N., & Lench, H.C. (2003). Incremental validity of new clinical assessment measures. *Psychological Assessment, 15*(4), 456-466.
- Jackson, L.E., & Sparr, J.L. (2007). Introducing a new scale for the measurement of moral disengagement in peace and conflict research. *Conflict & Communication Online, 4*(2), 1-16.
- Judge, T. A., Erez, A., Bono, J. E., & Thoresen, C. J. (2003). The Core Self-Evaluations Scale (CSES): Development of a measure. *Personnel Psychology, 56*, 303-331.
- Mackay, M.M., Allen, J.A., & Landis, R.S. (2017). Investigating the incremental validity of employee engagement in the prediction of employee effectiveness: A meta-analysis path analysis. *Human Resource Management Review, 27*, 108-120.
- Millia, L., Lazuras, L., Barkoukis, V., Brand, R., Baumgarten, F., Tsorbatzoudis, H., Zeli, A., & Lucidi, F. (2016). Doping use in sport teams: The development and validation of measures of team-based efficacy beliefs and moral disengagement from a cross-national perspective. *Psychology of Sport and Exercise, 25*, 78-88.
- Nunnally, J., & Bernstein, I. (1994). *Psychometric theory*. New York: McGraw-Hill.
- Powell, C., Nettelbeck, T., & Burns, N.R. (2017). The incremental validity of intellectual curiosity and confidence for predicting academic performance in advanced tertiary students. *Personality and Individual Differences, 116*, 51-56.
- Rosenthal, R. (1994). Science and ethics in conducting, analyzing, and reporting psychological research. *Psychological Science, 5*(3), 128-134.

- Rotter, J. B. (1966). Generalized expectancies for internal versus external control of reinforcement. *Psychological Monographs*, 80(1), Whole No. 609.
- Schweizer, K. (2012). On issues of validity and especially on the misery of convergent validity. *European Journal of Psychological Assessment*, 28(4), 249-254.
- Smith, G.T., Fischer, S., & Fister, S.M. (2003). Incremental validity principles in test construction. *Psychological Assessment*, 15(4), 467-477.
- Swann, A., Lennon, A., & Cleary, J. (2017). Development and preliminary validation of a scale of driving moral disengagement as a tool in the exploration of driving aggression. *Transportation Research Part F: Traffic Psychology and Behavior*, 46(Part A), 124-136.
- Wang, X., Yang, L., Yang, J., Wang, P., & Lei, L. (2017). Trait anger and cyberbullying among young adults: A moderated mediation model of moral disengagement and moral identity. *Computers in Human Behavior*, 73, 519-526.

Translated Thai References (ส่วนที่แปลรายการอ้างอิงภาษาไทย)

- Bhanthumnavin, D. (2007). *Research synthesis on virtue and morality in Thailand and abroad*. Moral Promotion Center (Public organization).
- Bhanthumnavin, D. (2014). *Multi-dimensional test construction of readiness and potential to become researchers in different types of individuals*. Research report. Under research program of Multi-casual factors of readiness and potential to become researchers in university students and Thai scholars. Annual Government Statement of Expenditure Year 2013. The Graduate School of Social and Environmental Development. National Institute of Development Administration.
- Bhanthumnavin, D. (2015). *Antecedents of Readiness and Potential to Become Researchers in Different types of Individuals: Researchers*. Research report. Under research program of Multi-casual factors of readiness and potential to become researchers in university students and Thai scholars. Annual Government Statement of Expenditure Year 2014. The Graduate School of Social and Environmental Development. National Institute of Development Administration.
- Tangchitcharoenkhul, R., Kijtorntam, W., Anusasanana, S., Ekwarangkoon, P. & Tangjitjaroenkun, J. (2016). Guidelines for desired morality and cultivation of ethics among Thai higher education students. *Journal of Behavioral Science*, 23(1), 147-167.

3SRi